

ADRIANNE FINLAY

CUT OFF

JÁTSSZ A TÚLÉLÉSÉRT!

Dream
válogatás

A műsor egy játék. A játék maga az életed.

Mindegyik versenyzőnek megvan az oka – és megvannak a titkai –, hogy miért jelentkezik a Cut Off című új virtuális valóságshow-ba, amely egy csapat tinédzsert hagy magára a vadonban. Egyszerű a játék: aki a legtovább kitart anélkül, hogy kilépne, óriási pénzszeget nyer. Az igazi csavar, hogy ezen felül egy új software eddig nem létező, teljesen új televíziós élményt hoz létre, amely lehetővé teszi a műsor nézőinek, hogy mindent a versenyzőkkel együtt érintsenek meg, lássanak és éljenek át. De mi történik, amikor a kilépés nem működik, és senki sem jön a megmentésükre? Mi történik, amikor látszólag az egész világ eltűnik, miközben ők bajba kerülnek a vadonban? A négy tinédzsernek szembe kell néznie a legnagyobb félelmeikkel, a legmélyebb titkaikkal, és legfőképpen egymással, amikor rájönnek, hogy valóban elszakadtak a valóságtól.

Science-fiction, rejtély és romantika vegyül ebben a rendkívül izgalmas, gyorsan száguldó olvasmányban, amely egészen a legutolsó pillanatig találgatásokra készíti az olvasót.

© Jamie Orr

ADRIANNE FINLAY

a Binghamton Egyetemen szerezte meg PhD-jét irodalomból és kreatív írásból. Az angol irodalom docense és a Kreatív Írás Program igazgatója az iowa-i Upper Iowa Egyetemen Fayette-ben. Amikor éppen nem ír, olvas vagy osztályoz, akkor szappant készít és ad el helyben, hogy a befolyó összegből az 1. típusú cukorbetegség kutatását támogassa.

Tudj meg többet a könyvről:

www.adriannefinlayauthor.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Izgalmas és érdekes olvasmány, amely tökéletesen más irányba ment, mint vártam. Úgy kezdődik, mint egy túlélési show a vadonban, amely a szórakoztatás érdekében használja ki a tinédzserek sérülékenységet, aztán rájössz, hogy az emberi valóság kérdéseit vizsgálja.”

One Book More

„A Cut Off egy forradalmian új és merész, interaktív túlélő show háromdimenziós komponenssel. Ugyan mi sülnhetne el rosszul? Ez a könyv döbbenetes hatást ér el az események, az izgatott várakozás és a filozófia közötti finom egyensúlyával.”

Kirkus Review

„Az olvasó értékelni fogja, hogy a túlélés tematikájába a borzongást és a románcot keveri a szerző. A cselekmény számos nagyszerű fordulatot tartalmaz, miközben lassan felfedi a főszereplők indítékait... Mindazoknak az olvasóknak ajánlott, akik szeretik a horror és a romantika elemeit tartalmazó krimiket.”

School Library Journal

„A regény szereplői – különösen Cam és River – eléggé életerősek és jellegzetesek ahhoz, hogy eltereljék az olvasó figyelmét. Közben pedig a történet egy valóságshow alattomos kommentjeiből kiindulva halad a valóság igazi természetének kalandos felderítéséig.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

ADRIANNE FINLAY

JÁTSSZ A TÚLÉLÉSÉRT!

— részlet —

Brandon McCay meg fog halni.

Erre gondol, miközben az erdőn át botladozik, levegő után kapkod és mindene vérzik. De elszánt, és csak ez számít. Eltökélt, megvan az akaratereje, és *semmiképpen* sem fogja hagyni, hogy épp egy valóságshow pusztítsa el.

A földrengésig minden remekül alakult.

Minden *remek* volt. Sikerült túlélnie, kétségkívül jobban, mint bárki másnak a műsorban. Halat fogott, felépített egy szuper menedékhelyet, és jó esélye volt rá, hogy az egészet megnyerje. Már azt is eltervezte, mihez kezd majd a pénzzel a műsor után. Vesz egy új autót, kifizeti a szülei házáat, talán egzotikus helyeken is túrázik majd. Kalandokban vesz részt, éli világát, kielégíti az adrenalinfüggőségét.

Most azonban nem erre vágyik. A következő utazás során pihe-puha párnák és szobaszerviz várja majd. És kórházak. Ebben a pillanatban az egymillió dolláros díj minden centjét odaadná egy csepp morfiumért.

A kezét az oldalához szorítja. Az ujjaira tapadó vér sűrű és ragacsos.

A földrengés csak tegnap volt? Távolibbnak tűnik.

Éppen egy sziklafalon haladt felfelé, magasabbra próbált feljutni, hogy körülnézzen, amikor megtörtént. Egy keskeny sziklapárkányon egyensúlyozott, azt képzelve, milyen jól néz ki a Skym kamerán, amely épp a feje felett lebegett. A Skymek kifinomultak voltak, és határozottan drágák – a *Cut Off*-ot csúcskategóriás drón kamerákkal filmezték, hogy a lehető legjobb háromdimenziós virtuális valóság élményt hozzák el az otthoniak számára. Brandon mászás közben csodás látványt tárt eléjük. Azok a nézők, akik letették a kilencszáz dollárt a *Cut Off* virtuális valóság szemüvegért, tudták, hogy megéri a pénzét.

Nem mintha Brandon egyszerűen csak a kamerán akart volna jól kinézni. Tervei voltak, például alá akart írni egy rangos szerződést valamilyen sportszer vagy energiaital céggel. Akár még egy saját műsora is lehetne. Az, hogy bevalógták a *Cut Off*-ba, csak a kezdet volt. A magasban, azon a sziklán, mindezt magától értetődőnek és biztosnak érezte.

Azután megrázkódott a világ, és Brandont az oldalára vágta.

A fiú hat métert zuhant a földre, aztán csak kábultan feküdt, a kék eget bámulta, és várta, hogy a hegy többi része is ráomoljon. Amikor a rengés megszűnt, Brandon felült, és látta, hogy egy faág, amely olyan vastag, mint az ujjá, átszakította a pólóját. Egy rövid pillanatig ugyan nem fogta fel, de aztán átsiklott az elméjén a felismerés, hogy nem a pólóján, hanem egyenesen *őrajta* – az izomzatán és a húsán hatolt át az ág. Ekkor hasított belé a fájdalom, és Brandon felordított.

Miközben ott feküdt, átszúrt testtel, dudorral a fején, és átszivárgott a ruháján a vér, az első gondolata az átkozott műsor volt, és hogy most már nem győzhet. A producerek ott nyüzsögnek majd körülötte, kizárják a játékból, és enynyi volt. Brandon McCay számára vége, nincs tovább.

Alig három hétig bírta. Ez nem volt elég idő a hírnévhez és a reklámokhoz, kevés ahhoz, hogy közismertté váljon. Megsérült, és igen, még félt is, de legfőképpen dühös volt.

Bár nyilvánvalóan kiesett a játékból, a dráma kedvéért még beleordított az ott lebegő Skymbe:

– Hé! Gyertek értem, nekem végem!

Miközben várt, kihasználta az időt, beszélgetett a kamerával, és igyekezett hősi és kitartó képet mutatni. Hiszen a mögött a holt üvegszem mögött egy közönség figyelte, és ez lehetett Brandon utolsó esélye, hogy kapcsolatba lépjen velük, ami talán a balszerencséjéből valami merész és belevaló dolgot kreál.

Eltelt egy óra, majd még egy. Hol vannak a többiek?

Brandon a hátizsákjáért nyúlt, a sebe sajgott, miközben lekászálódott a faágról. Kikotorta a jelzőkészüléket és megnyomta a piros gombot. Nem tudta, hogyan működik, de az eszköz feltehetően elküldi a GPS koordinátáit, és értesíti a producereket, hogy baj van. Válaszolniuk kell majd.

De ehelyett maradt a csend.

Amikor besötétedett, már tudta, hogy baj van.

Hatalmas baj.

Mindez tegnap történt, amikor még azt hitte, hogy a kamera jelzést küld a közönségnek, a producereknek, a csapatnak. De mostanra már fogalma sem volt, mit is gondoljon. Nem akart az erdőben megrohadni, ezért már reggel útnak indult.

Mintha a dolgok nem fordulhatnának rosszabbra... Érezte, hogy valami követi. Valami nagy. Farkas vagy vad-disznó. A bozótban hallja a mocorgását. Érezni lehet a vére szagát, amely átítatja a nadrágjának szövetét, de ez ellen Brandon semmit sem tehet. Le kell feküdnie, pihennie kell egy percet, ennyi az egész, de minden alkalommal, amint lassít, a fák levelei úgy zizegnek, mintha valamiféle lény törtetne át a száraz faleveleken.

A végtagjai bizseregnek, és valami távoli, belső hang azt súgja, hogy ez nem jelent jót.

Halk morgás hallatszik a sötétben.

Brandon felgyorsítja a lépteit, de ilyen tempóban nem jut messzire. Éppen akkor, amikor a legsötétebb gondolatai, azok, amelyeket egész délelőtt biztos távolságban tartott magától, elő akarnak törni, és akár egy sziklagörgeteg, rázúdulnának, meglát egy lakókocsit. Feltör belőle egy hang, amely nem hasonlít a sajátjára. Félig nyöszörgés, félig nevetés. A megkönnyebbülés, amit érez, olyan erős és váratlan, mintha hirtelen hányinger törne rá.

A tréler fehér és tágas, a civilizált világ relikviája a semi közepén. Az ablakok melletti és alatti részt díszítő kék színű alakzatok közé valaki felragasztott egy matricát a műsor logójával: a CUT OFF felirat O-jának közepén

a Föld látható, körülötte pedig íjak, nyilak és vadállatok szegélyezik. Ez a producerek lakókocsija, olyan, mint egy alaptábor. Brandon már nem is bánja, hogy nem siettek azonnal a segítségére. Itt vannak, megtalálta őket, és minden rendben lesz. A földrengés tönkretette a Skymet, megszüntette a jelzőkészüléke GPS-érzékelését, de most már minden rendben. Biztonságban van.

Nagyot nyögve kivágja az ajtót, és a padlóra zuhan. A Skym villog mögötte. Brandon felnéz, hátha meglát valakit, de nincs ott senki. A lakókocsi üres.

Rettegve attól, hogy az a vadállat követi, egy rúgással visszalöki az ajtót és ráfordítja a zárat.

– Hahó! – kiáltja fájdalommal és kétségbeeséssel a hangjában. – Helló!

Ledobja a hátizsákját, és átvonszolja magát a szürke szőnyegen. Utolsó erejével leroskad egy székbe, amelyet egy rakás monitor vesz körül.

Az íróasztalon egy okostelefon hever, mellette egy félig megevett tonhalas szendvics és egy félig teli vizes palack. Brandon ráveti magát a vízre, és a szendvicset a szájába tolja. A tonhal savanykás ízű. Brandon nem törődik vele.

Hol van mindenki? Mi történt itt?

Vér áztatja a vezérlőpult billentyűit, miközben nyomogatja őket, először még csak a szokásos módon, majd egyre növekvő pánik közepette. A számítógép bekapcsol, megjelenik a műsor logója, de nincs se jelzés, se internet, senkinek és semminek sincs nyoma. A vezérlőpult telefonja néma. Nincs térerő sem. Az egyik számítógép-monitor felvillan, és a fekete-fehér képernyő életre kel. Tizenkét helyszínre van felosztva, közülük hét üres, öt pedig a megmaradó versenyzőket mutatja a Skymektől kapott felvételeken. Az egyikük épp tüzet rak, egy másik pedig halászik. És itt van ő, Brandon, a jobboldali alsó képen, az íróasztal fölé görnyedve.

Első pillantásra nem ismeri fel önmagát, és egy másodpercig azt gondolja: *Az a srác jól megszívtá.* Az arca fáradt,

és a vére a képernyőn feketének látszik. Mégis, hogy lehetséges, hogy ő az?

Talán a remény, hogy megnyerje a műsort, szertefoszlik, de ha az a Skym még mindig veszi, akkor aztán legyen is meg ez az átkozott történet, látszódjék a *dráma*.

– Hé! – kiáltja a négy másik embert mutató felvételek felé. – Hé, valaki! Segítség!

A versenyzők nem reagálnak. Természetesen nem hallják. Brandon lehajtja a fejét az íróasztalra, és elég sokáig sír ahhoz, hogy magához térjen, de azután is csak sír tovább.

A székén átgurul a lakókocsi másik végébe, a díványhoz. Miközben átevicckél a párnákra, még több vér szivárog a sebéből, de most már nem fáj annyira. A lüktetés állandóvá és könyörtelenné vált, de a seb már kevésbé hasogat. Ahogy csökken a fájdalom, Brandon azon kapja magát, hogy ezt a fájdalmat kezdi mérőeszközként használni, hogy megbizonyosodjon róla, életben van.

Hirtelen arra vágynak, hogy lássa, mi van odakint. Olyan sok nap után azt hitte, megkönnyebbülés lesz végül bent lenni, egy puha díványon, nem pedig kint az erdőben. De mindig is a szabadban érezte magát a legboldogabbnak. Vágyakozik a friss levegő, a végtelen, felhőtlen égbolt, a fújdogáló szellő után. A sötét lakókocsi a koszos szőnyeggel, a műanyag székek és a penészszag – nem éppen ez az, amire ebben a pillanatban annyira vágynak.

Egy falra erősített posztert vesz észre: havas hegygerincek, alattuk zöld mezők, egy csomó – sárga, ibolyaszínű, színjátzó kék – vadvirág. Az alján lévő fekete peremen ott az ESCAPE felirat. Brandon rajta felejt a pillantását a képen, megpihen egy kicsit, de csak addig, amíg ki nem gondolja, mihez kezdjen ezután. Meg kell találnia a főtábort. Biztosan talál ott valakit.

Elképzeli, milyen lehet a csípős levegő a hegycsúcs tezején. A fájdalom mostanra teljesen megszűnt, és ez jó. Az ujjai elzsibbadnak. A színek eltűnedeznek a vadvirágokról, majd – ahogy körülöttük minden más is – elszürkülnek.

A fiú keze lecsúszik a díványról. A Skym még hosszú ideig lebeg felette, a felvétel megjelenik az alig egy méterre lévő képernyőn, amíg végül lemerül az akkumulátora a sötét és lehangoló szobában. A Skym halkán lehúzódik a szőnyegre, és a piros jelzőfény kialszik.

A
MÜSOR

01. FEJEZET

LEENDŐ VERSENYZŐ: RIVER ADAN

ÉLETKOR: 17 MAGASSÁG: 183 cm

SZEME SZÍNE: KÉK HAJA SZÍNE: SÖTÉTBARNA

**EGYETEMI HALLGATÓ, ONLINE OKTATÁS, CLALLAM COUNTY,
WASHINGTON**

VÉSZHELYZET ESETÉN ÉRTESEJTENDŐ:

JAMES IRWIN, NAGYBÁCSI, SEATTLE, WASHINGTON

ELEANOR IRWIN, NAGYMAMA, TUCSON, ARIZONA

SZÜLŐK ELHUNYTA, BALESETI HALÁL /AUTÓBALESET

MÁSODIK FORDULÓS INTERJÚ (KIVONATOK)

**AZ INTERJÚT KÉSZÍTETTE: GREGORY HITCHENS
FELÜGYELŐ PRODUCER**

HITCHENS: Most jön az interjúnak az a része, amikor bármilyen kérdést, ami csak felmerül, feltehetsz nekünk.

RIVER: Meddig fog tartani ez az egész? Amikor megkerestek, hogy jelentkezsek, nem számítottam erre a procedúrára.

HITCHENS: Nos, hátra van még egy interjú, meg a pszichológiai értékelés, és ha kiválasztanak, lesz egy túlélő tréning a vadonban. Bár aligha van rá szükséged, mégis részt kell vened a tréningen, ha kiválasztanak. Megbízhatóság, meg ilyenek. Alapvető dolgok - tűzgyújtás, menedékhely építés és hasonló tudnivalók. Neked ez semmiség. Egyébként a kiválasztási eljárás módosítható. Szóval, szerintem még egy hét, és rátérhetünk a papírmunkára.

RIVER: Igazából a nagybátyám akarta annyira, hogy jelentkezsek. Én nem vagyok benne olyan biztos.

HITCHENS: Amikor beszéltünk veled, azt mondta, tökéletes választás leszel. És meg kell mondanom, a te pályázatod a legígéretesebb az összes közül. Jó anyag, River. Nem bizonytalanodtál el, ugye?

RIVER: Nem tudom. Egész idő alatt kamerával vesznek minket?

HITCHENS: Pontosan - a Skym kameráink követni fogják a teljes utadat a műsor során, mindent három dimenzióban közvetítve egy virtuális valóság platformon.

RIVER: Az milyen? Mint egy drón kamera?

HITCHENS: Igen, de egy Skym sokkal érzékenyebb. Felismeri az ember arcát, aruháját, ráközelít és eltávolodik az arckifejezés változásainak megfelelően, és úgy van beprogramozva, hogy állandóan az illetővel marad, bármi is történjék.

RIVER: És a kamerák mindvégig működni fognak?

HITCHENS: Nagyon kevés karbantartást igényelnek. Csak naponta egyszer kell a napelem töltőket kicserélni és a pótelemet feltölteni. Minden mást megoldanak önállóan.

RIVER: A szerződésben valami olyasmi áll, hogy a műsor akár egy évig is eltarthat. Van mit átgondolni.

HITCHENS: Igen, nincs konkrét időkeret. Nem egy hagyományos tévé műsor vagyunk, nincs hálózatunk, amelynek meg kell felelnünk. Úgy tervezzük, hogy minden médiaplatformon streamelünk mindaddig, amíg ti, srácok, túlélőként kint vagytok a vadonban. Nehéz lesz, de gondolj a nyereségre! Nem csupán a pénzre - nagyon sokan megismernek majd. Híres leszel.

RIVER: Nem érdekel a pénz. A szüleimnek volt biztosításuk. És nem akarok híres lenni.

HITCHENS: River, nem fogok hazudni. Kellesz nekünk a műsorba. De igazad van, ez elköteleződést jelent, és meg kell gondolnod, tényleg akarod-e. Kitöltöttem a jelentkezési lapot, és eljutottál ideig. Mindezt miért? Biztosan megvan az oka.

RIVER: Miért pont gyerekeket?

HITCHENS: Tessék?

RIVER: Miért pont gyerekeket? Csak tizennyolc év alattiakat toboroznak.

HITCHENS: Nos, már nem egészen vagytok *gyerekek*, igaz? Alig egy éven belül betöltitek a tizennyolcat. De ez a kísérlet része. Megfigyelni, mi történik, ha fiatalokat megfosztanak a civilizációtól. Nemcsak a modern világ kényelmétől és előnyeitől, hanem azoktól a nehézségektől is, amelyeket a társadalom és a felnőttek - olyanok, mint én - hoztak létre. És miközben a műsor hagyományos módon - tévén és számítógépen - nézhető lesz, a közönségnek lehetősége lesz az új

virtuális valóság platformunkon is követnie a műsort. A technológiai eszköz, amelyet a versenyzőkbe ültetünk, azt jelenti, hogy az agyhullámaikat - a tiedet, ha kiválasztanak - az új appunkon keresztül fogjuk továbbítani. A közönség nemcsak figyelni tudja majd a műsort, hanem teljesen belemerülhet az élménybe - látják majd, amit te látsz, és hallják majd, amit te hallasz, a különleges kameráink segítségével, amelyek mindent három dimenzióban vesznek fel. Őszintén szólva ez a technológia akkor a leghatékonyabb, amikor az agy még rugalmas. Minél fiatalabb az illető, annál jobban működik. Bár fiatal versenyzőket válogattunk, de csak azok lehetnek sikeresek, akik elég érettek ahhoz, hogy a dzsungelben egymagukban helyt álljanak.

RIVER: Továbbítani az agyhullámaimat... a magánszféra megsértésének hangzik.

HITCHENS: Ne aggódj, tökéletesen biztonságos. Ha valaki egyszer kiszáll belőle, az ionokat semlegesítjük. De addig teljesen olyan élményt nyújtanak a közönségnek, amelybe beleélhetik magukat. A képi és hangérzékelő képességed a három dimenziós appunkon keresztül kerül majd be a *Cut Off Élmény VR* szemüvegekbe. Az emberek csak felteszik a fejükre, és azt kell mondanom, River, hogy ez elképesztő! Annyira beleélik magukat, hogy szinte úgy érzik majd, meg tudják érinteni a körülöttük lévő világot. Ez az agy igazi trükkje. Arra számítunk, hogy egy fiatal közönség nagyobb valószínűséggel fogadja majd el az új technológiánkat, és képes élni vele. A te vadonban megélt tapasztalatodat úgy fogják érezni, mintha ők maguk is átélnék. River, ez eget rengető lesz! Szóval, mit gondolsz?

RIVER: Csinálhatom egyedül?

HITCHENS: Persze. A többi versenyző valószínűleg együtt működik majd. Ez előnyös lesz a számukra. De semmi okunk nincs rá, hogy ezt tőled is elvárjuk, ha te nem akarod.

RIVER: Hát, nem. Egyedül jobban tudok dolgozni.

VÉGE A FELVÉTELNEK

ÉRTÉKELÉS:

River Adan éles eszű, de visszafogott. Ez kockázatos lehet, ha beválogatjuk. Nem túlzottan odaadó, és nem valószínű, hogy úgy osztaná meg az útját a nézőkkel, hogy érzelmileg bevonódhassanak. A Skymmel való kapcsolódása nagy valószínűséggel inkább csak üres képeket produkálna.

A megfigyeléseink és a pszichológiai profilja azonban a felszín alatt valami érdekeset sejtetnek, ami reméljük, az előadás feszült körülményei között felszínre kerül. A szülei halála miatt River bezárkózott. Amikor majd kapcsolatba kerül más versenyzőkkel is (és persze gondoskodni fogunk arról, hogy *így legyen*, bár egyedül kíván dolgozni), némi szórakoztató kimenetelt jósolhatunk.

Egyébként rendkívül alkalmasnak látszik. A képességeinek köszönhetően nagyobb esélye van arra, hogy vigye a show-t, mint néhány másik versenyzőnek, akit eddig beválogattunk. Fogadni mernék rá, hogy hosszú távon ki fog tartani. Őszintén érdekli a vadon, és valódi főnyeremény lesz mind a játék versenyzőjeként, mind abban, hogy erőteljes elbeszélőként a megfelelő hatásokat vonja be a játékba.

Javaslat: Vegyük be és juttassuk tovább a döntő interjú válogatójába.

G. Hitchens.

Az óceán jéghideg vize beszivárgott River csontjaiba, és lehúzta magával a mélybe. Egy sor rossz döntést hozott, és most tessék, egyre csak süllyedt lefelé.

Ő tehet róla. Tegnap kellett volna kicserélnie a Skym elemét. Az egyik percben még magasan a víz felett röpködött, majd egyszer csak néhány méterre a parttól lezuhant, és akkorát csobbant a vízben, mint egy darab kő. River ösztönösen utána vetette magát. A Skym perceken belül elérhetetlen távolságba került, River feje felett pedig átcsa-

pott egy vad hullám. A fiú a víz alá merült, és fogalma sem volt, hogyan fog újból a felszínre jutni.

Az elején még túl magabiztos volt. Aztán legyengült, elfáradt, mégis úgy tett, mintha az elmúlt néhány hét hiányos táplálkozása és álmatlan éjszakái nem hatnának rá. Most először bánta meg a fogadást, amit Jim bácsival kötött: ha a legvégsőig kitart a műsorban, vagy legalább hat hónapig, akkor Jim bácsi egy időre elengedi a katonai akadémiáról, és egy évig finanszírozza, hogy utazzon. River úgy számolta, hogy jövő ilyenkor az Appalachian Trailen fog túrázni, ameddig csak kedve tartja. Nem lesz se kamera, se közönség, se műsor. Csak ő egyedül. Jó alkunak tűnt. River sokat tudott arról, hogyan lehet túlélni a vadonban.

Csak arra nem számított, hogy elektronikus szerken-tyűk potyognak le az égből.

Bárcsak ne hagyta volna el az öböl túloldalán fekvő táborhelyét, ami szilárdnak és száraznak bizonyult, rengeteg hallal. Egy kék műanyag hordót vetettek a partra a hullámok a három nappal azelőtt történt földrengést követően, amit River óriás csaliként használt, horgászsinórt erősített rá, és hagyta sodródni az áramlatban, ahol pisztrángok tan-nyáztak.

A fiú súlyosnak érezte a karját, mintha ólom húzná le, és az a furcsa érzése támadt, hogy a gravitáció már elhasználta minden erejét. Az óceán elnyelte, és River fejében az a rémisztő gondolat suhant át, hogy mindjárt vízbe fullad. Ott-honi képek villantak fel a szeme előtt: a szülei, ahogy a szedett-vedett tornácon nevetgélnek; saját maga, ahogy a házuk mögötti ösvényeken kirándul Terrell-lel, a legjobb barátjával; ahogy frissen fogott sügéreket sütögetnek a tűz felett.

River a lebegő Skym után úszott. Tengeri hínárok horzolták a testét, és a fáradtság szétáradt a végtagaiban. Nem akarta a még megmaradt erejét arra használni, hogy visszajusson a partra. Talán lebeghetne egy ideig, hánykolódhatna a hullámok hátán, mint az elromlott Skym.

Bárcsak pihenhetne egy kicsit, és nem kellene aggódnia semmi felől...

Látta, ahogy az édesanyja a tábortűz előtt ül, és grimaszolva egy sügér apró szálkáit szedegeti. Nem volt oda túlságosan a sügérért.

Gyerünk, River!

Olyan volt, mint amikor az anyja reggel ébresztgeti, hogy nyírja le a füvet.

Hagyjál! Fáradt vagyok.

Győzd le! Ússz!

Az édesanyjának igaza volt. Bizonyára nem kéne így meghalnia. Az édesanyja teljesen kétségbe esne.

River minden megmaradt erejét összeszedte, megragadta a Skymet, rákapcsolta az övére, azután nekivágott a távoli partnak.

Hogyan is sodródhatott ilyen messzire? Egyre csak úszott, sajgott a karja, és amikor végül partot ért, egyetlen lépést sem tudott tenni.

Az egész küzdelmét a vízben a semmiért vívta; ugyanolyan könnyű lenne itt meghalni, mint az óceánban. Teljesen átázott és fázott, nem volt sem tüze, sem száraz ruhája. Már túl késő volt bármit is tenni.

Leheveredett a homokra, és az utolsó gondolata az volt, hogy a dagály ismét kiveti majd az óceánra, és a csontjai korallá válnak.

Amikor kinyitotta a szemét, tudta, hogy még mindig életben van. A nap túl fényesen sütött, és madarak köröztek a feje felett. Kirepültek a látóteréből, majd vissza, és olykor lecsaptak egy-egy halra. A zuhogó víz hangja elvált a fejében zúgó lármától. Az óceán a jobb oldalán feküdt. A Skym tőle balra ért földet, zöld fény villogott rajta, és a kamera egyenesen rá irányult.

A Skymje rendbe jött és feltöltődött. Ő pedig valahogyan még mindig életben volt. Mégpedig úgy tűnt, meztelenül. Ami nem lett volna akkora ügy, kivéve, hogy a Skym mereven bámult rá.

River következő gondolata az volt, hogy valami ég; ő égett. Füst lepte el a tüdejét, és zihálva próbált függőleges helyzetbe jutni. Vacogott, miközben a Mylar takaró le-

csúszott a mellkasáról. Tűz lángolt mellette egy gödörben. A dzsekije, az inge, a nadrágja és a zoknija egy közeli faágon lógott, amely úgy tűnt, mint egy döglött halakkal teleggatott kötél. A bakancsát fejjel lefelé, a tűz felé fordítva két karóra tűzték fel. Komikusnak tűnt, mintha valakit az ég felé meredő lábbal temettek volna a földbe.

River ismét megborzongott, és a vállá köré húzta a takarót, azután megpróbálta kitalálni, mi történt, ki gyújtott tüzet, és ki mentette meg az életét.

Nem gondolta, milyen kínlódás lesz majd megküzdeni a Skymmel. A producerek azt mondták, kirúgják a műsorból, ha nem tartja folyamatos működésben, szóval utána kellett ugrania, még akkor is, ha tudta, hogy nagyon kockázatos.

A producer hölgy korábban azt kérdezte:

– Mennyire tudod kezelni a Skymet?

Erre River megvonta a vállát, jelezve, hogy nem nagy ügy, majd megoldja.

Eszébe jutott, hogyan szűkül össze a hölgy szeme, miközben feljegyzett valamit a tabletjébe.

Igaza is volt, hogy kételkedett benne. A Skym mindent megnehezített a vadonban. Cipelni kellett az akkukat, figyelni, hogy fel legyenek töltve, aztán az a halk bűgás, ahogy a Skym, akár egy óriás bogár, mindenhová követte. Most meg majdnem meghalt, miközben ezt az izét próbálta megmenteni, ráadásul az egész adásba került... hány ember is láthatta? Mindegyikük egy-egy túlázott VR szemüveggel a fején, tátott szájjal, transzba esve? River nem emlékezett a számra, amit mondtak neki. De milliós nagyságrendű volt.

Minden mással meg tudott birkózni, még a pocsék időjárással is. Az az egészsnek a legkönnyebb része volt: a túlélés.

A műsor volt az, ami úgy tűnt, teljesen ki fogja készíteni.

Azonban, bármilyen okból is, de még nem halt meg. Szemügyre vette a faágon lógó ruháját, amely nedves volt még, de átmelegedett a tűztől. Felvette és a lángok közelébe kuporodott, amíg úgy nem érezte, hogy mindjárt megfő, a bőre feszesebbé vált és bizsergett a forróságtól.

River előkereste a hátizsákjából a kulacsot, és észrevette, hogy a szárított pisztráng, ami benne volt, eltűnt. Csak a szépen hajtogatott, csomagolásként használt falevelek maradtak. Most, hogy nem volt semmi enivalója, kínzó éhség szorította össze a gyomrát.

De a hidegnél és az éhségnél sokkal rosszabb volt, hogy elveszettek és zavarodottnak érezte magát. Az ujjai, amelyek még mindig merevek voltak, ügyetlenül vacakoltak a kulacs csavaros tetejével, majd káromkodva egy laza mozdulattal behajította a fák közé. Még mielőtt a kulacs földet ért volna, River nagy levegőt vett. Ha ő ülne otthon, és előben nézné magát a képernyőn, rögtön tudná, egy ehhez hasonló kirohanás az első jele annak, hogy a versenyző nem fog sokáig kitartani. Ha nem képes megőrizni a nyugalmát, nem tudja megtartani a tájékozódó képességét sem.

Mögötte megszólalt egy hang:

– Úgy tűnik, felébredtél.

River ösztönösen az oldalához rögzített késért nyúlt. Ami persze nem volt ott, és a fiú hirtelen nagyon ostobának érezte magát. Mit akart volna csinálni egy késsel, megszűrni egy másik versenyzőt? Le kellene nyugodnia!

A srác jóval alacsonyabb volt nála, és kapucnis pulóvert viselt, amibe valószínűleg jobban belefért a műsor előtt, amikor még néhány kilóval többet nyomott. Kócos, szalmaszínű haja a fülére lógott, és halványzöld szeme ide-oda ugrált. Két bögrét tartott a kezében, az egyiket odanyújtotta Rivernek, majd a kulacsából gőzölgő vizet töltött mindkettőbe.

– Köszönöm – mondta River egy fahasábon ülve. A víz égette a torkát, de még kettőt kortyolt, mielőtt megfújta volna.

– Megettem a haladat. Bocsi.

– Nem gond.

– Úgy voltam vele, hogy ez a fizetség, amiért megmentetem az ázott testedet, de az igazság az, hogy szimplán csak éhes voltam.

– Majd fogok másikat.

– Ó, igen? Szóval igazi túlélő művész vagy? Egy hegylakó, vagy ilyesmi?

– Hát, nem mondanám.

A felhők a hegy felett eltakarták a napot, és erősen lehűlt a levegő. Késő délután volt. River több időt töltött már kint, mint azt gondolta.

– Na, jó. Szóval tutira megmentettem az életed, igaz? Emlékeztem, mit tanítottak a vízről, az abnormálisan alacsony testhőmérsékletről, meg ilyenekről. Kihalásztalak, lerángattam a ruháid. Bocs ezért, de ez áll a könyvben, szóval követtem az utasításokat. Ez áll a könyvben, nem?

River bólintott.

A fiú furcsán elvigyorodott, és kacsintott egyet.

– Tetszik a tetkód. Van valami különleges jelentése?

River még tavaly varratta a csillagíránytűt a bal lapockájára, a szülei halálának első évfordulóján. Ilyen volt annak a Mariner kártyapaklinak a hátoldalán, amelyet ő és Terrell régen mindig magukkal vittek, amikor kempingezni mentek. Rivert arra emlékeztette, amikor még más volt az élete. Amikor még voltak barátai – még egy legjobb barátja is –, és szeretett velük lenni. Most nem ez volt a helyzet. Alig-alig válaszolt üzenetekre, vagy találkozott bárkivel is. Réges-rég nem beszélt Terrell-lel, és nem ment el a szokásos túrájukra sem, amit minden hónapban megcsináltak. Rossz érzése volt emiatt, de mostanában senki mellett sem érezte jó társaságnak magát. Túlzottan a saját világában élt, és túlságosan elveszett. Az iránytű mindig arra emlékeztette, hogy vissza kell találnia, bármerre is jár.

De ez nem volt más, csupán egy ábránd.

River azonban nem avatta be a fiút. Már épp elég dolgot osztott meg vele, és a világon mindenki mással is. A fiút szemlátomást nem érdekelte River hallgatása, és csak fecegett tovább.

– Egyébként hogy hívnak? Megmentettem az életedet. Legalább a nevedet tudnom kéne.

River a fahasábon fészkelődött.

– River.

– River. – A fiú egy nagy kődarabon üldögélt a tűz mellett. – Mint a *Cry me a river*?

– Csak River.

– A szüleid hippik, vagy mi?

– Nem. – Még a gondolataira telepedő ködön át is tudta, hogy a fiú mohó izgatottsága azt jelenti, vár tőle valamit, így végül megkérdezte: – Téged hogy hívnak?

– Ugratsz? – A fiú megdörzsölte az arcát, és a szemöldöke olyan magasra ugrott, hogy még a hajszálai is megemelkedtek. River rossz kérdést tett fel. – Szóval, elhiszem, hogy elég lestrapáltnak látszom amiatt, hogy már ilyen régóta kint vagyok, de komolyan nem ismeresz meg?

– Sajnálom. – River egy bottal egy fahasábot tologatott a lassan kialvó tűzbe.

– HáromDé?

– Három Dé? Ez a neved?

– Nem, haver, a nevem Trip.

– Trip? Mint utazás?

– Inkább úgy, mint ebben: „What a long strange Trip it’s been”.* Vagy: „Trip the light fantastic.”** Ezt már hallottad? – Trip River arcát tanulmányozta, amely válaszul udvariasan higgadt maradt. – De igen, csak úgy, mint utazás. Na, de tényleg komolyan mondd? Internetes híresség, számítógépes zseni? Szerepeltem a *Today* show-ban. Sohasem hallottál a HáromDé-ről? A HáromDé apról? Én találtam ki.

River megvonta a vállát.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– River, te tuti egy másik bolygón élsz. Megmártózol reggel a jeges vízben, majdnem megölöd magad, és most azt mondd, nem tudsz semmit a HáromDé-ről?

– Miért, mi az? – kérdezte River, és megpróbálta visszafogni a bosszúságot a hangjából.

* „Micsoda hosszú, furcsa egy Utazás (Trip) ez.”

** „Az Utazás (Trip) fénye lenyűgöző.”

Soha nem izgatták különösebben a legújabb technikai szerkentyűk vagy appok, és egyáltalán nem érdekelte, mi történik a *Today* című tévéműsorban. A szülei annak idején az otthonukat egy több mint öthektáros vadon szélén építették fel. Volt idő, amikor River hetekre el tudott vonulni egy walkie-talkie-val az erdőbe. Mire kellett volna neki egy okostelefon? Nem nézegette az e-mailjeit a tábor-tűz mellett. De ez azt is jelentette, hogy néha úgy érezte, mindenki más olyan nyelvet beszél, amelyet ő soha nem akar megtanulni. Azt a nyelvet, amelyen Trip most beszélt, miközben magasra emelte és széttárta a karját.

– HáromDé, öregem! Ennek köszönhető minden. Az élő közvetítés, a Skymek. Ez a HáromDé technika.

– És miért hívják HáromDének?

– HáromDé, Három Dé. Ez egy háromdimenziós stream kamera. A kamera, amiért ma reggel majdnem meghaltál! Jól tetted! Többet is ér, mint a szánalmas kis életed.

– Te találtad fel a Skymet? – kérdezte River elképedve. A Skymek kicsik és laposak voltak, mint egy húsz centi kerületű serpenyő, öt különálló, leválasztható objektívvel és középen egy apró képernyővel. River tudta, hogy egy komplex rendszer van beléjük építve, ismerte, ahogy nyomon követik a versenyzőket, és ahogy a lencsék rázoomolnak az apró részletekre és a legkisebb mozgásokra is, ahogy ez ösztönösen működik. A levegőben öt mini kamerára váltanak, amelyek minden szögből veszik a környezetet, hogy 3D-s képet tudjanak továbbítani, azután ismét összekapcsolódnak. Egy héttel a műsor kezdete után River rájött, hogy a Skymet valamiféle intelligens idegen lénynek képzei. Emlékeztetnie kellett magát, hogy bár akármennyire is okosgépnek tűnhet, nincsenek gondolatai. Igaz, hogy a Skymek rendelkeznek nyomkövetővel, adatfelismerővel, mozgásérzékelővel és arckifejezés-leolvasóval, de nem élőlények. Nem tudnak gondolkozni.

– Nem, nem én találtam fel a Skymet – mondta Trip. – De én terveztem az appot, amely a háromdimenziós VR

tartalmat streameli. Enélkül a Skymeknek nem lenne semmi hasznuk.

– Számomra nincs is semmi hasznuk. Ehelyett feltalálhattál volna egy hosszabb élettartamú akkut. – River rögtön megbánta ezt a megjegyzést, amikor Trip sértett grimaszt vágott. – Ne haragudj!

– Semmi baj. Nem vagy egy műszaki szakember, értem én. – Felemelte a bögréjét és River felé intett vele. – És mégis veled fogok vacsorázni. Semmi extrát, csak néhány csigát a kövek közül. – Arrafelé biccentett, ahol a víz nyaldosta a partot. Kavicsok zizegtek, ahogy a hullámok újra kisdorták őket, és az óceán tajtékosan és tengeri moszatsíkokat hordozva fodrozódott. River örömmel fogadta az ajánlatot. Valami a gyomrában, még ha csak néhány csiga is, de kissé felmelegítené.

Trip az átmeneti menedékhelye felé mutatott.

– Az igazi táborom a hegygerincen túl van. Nem gondoltam, hogy ilyen messzire keveredem, de nem akarlak lerázni, oké? Te vagy az első ember, akit hetek óta látok. Akárhogy is, ennyit sikerült ma estére összehoznom. Ha úgy vesszük, annyira nem is rossz.

River szemügyre vette a kunyhót, amely eléggé rozogának tűn, és ha éjjel esne az eső, nem biztosítana fedelet a fejük fölé.

River mélyen beszippantotta a hűvös, sós tengeri levegőt. Nem mondták meg nekik, hol veszik fel a műsort, de a táj a csendes-óceáni észak-nyugati partvidékre emlékeztette, ahol felnőtt.

Amit Trip korábban állított, nem volt pontosan igaz: nem ő mentette meg River életét. Ha bármelyikük valóban bajba kerülne, megmentenék őket. A műsor nem hagyná, hogy bárki is meghaljon. De ha Trip nem menti ki a fagyos vízből, és nem szárítja meg a ruháit, Rivernek ki kellett volna szállnia, és a Jimmel kötött megállapodás érvényét vesztené, alig pár hét után. Trip legalább megmentette ettől.

River kinézett az öbölre, kíváncsi volt, sikerült-e halat fognia a kék hordóval. Azonban tudta, semmiképp nem

érne vissza sötétedés előtt a saját táborhelyére. Egy ideig Trippel maradhatna. Ettől még nem voltak egy csapat – River nem akart egy csapatba kerülni bárkivel is. Néha napokig egyedül táborozott, és sohasem hiányzott neki mások társasága annyira, hogy feladja azt a biztonságot, amiben egyedül maga miatt kell aggódnia. De miután egy órán keresztül a másik fiú dumáját hallgatta, rájött, hogy jól jönne egy kis szünet a saját gondolataitól távol.

Előkotort a hátizsákjából egy kötédarabot, felhúzta a bakancsát, és munkához látott, hogy megerősítse a menedékhely tetejét, miközben Trip továbbra is megszakítás nélkül appokról, celebokról, tweetekről és még vagy egy millió olyan dologról fecsegett, amihez Rivernek egyáltalán semmi köze nem volt.

Legfeljebb holnapig marad Trippel, biztonságban visszajuttatja a fiút a saját táborhelyére, aztán ismét egyedül folytatja az útját. Nem történhet semmi baj.

Másnap korán útnak indultak. A nap fényesen sütött, és egyre melegebb lett, miközben gyalogoltak, de amikor már beértek a fák közé, csak fényfoltok szűrődtek át az erdőn. Délelőtt találtak egy ösvényt, amelyről River megállapította, hogy vadászati útvonal, és ez óvatosságra intette. Nem volt kedve szembe szállni a környéken élő vadállatokkal. De mégis követte az utat. Így könnyebb lesz gyalogolni, gyorsabban eljutnak Trip táborhelyéhez, és aztán megint egyedül lehet majd.

A fák között más világ volt a part ökoszisztémájához képest, ahol River korábban a legtöbb napját töltötte. Nagy túrákat tett az erdőben, hogy élelmet szerezzen, holott az óceán mindennel ellátta, amire szüksége volt. Az erdő az otthonára emlékeztette, ahol órákig vándorolhat a vadon egy kis darabkáján – csak éppen az ő otthona sokkal kevésbé hegyvidéki és jóval csendesebb is volt. Itt III. Lawrence Johnson, más néven Trip, a HáromDé app alapítója, a milliomos ifjú zseni kísérté, aki időnként megállt, hogy beszámoljon

a Skymeknek. Beszélt az éhségről, beszélt arról, mennyire rosszul van már a gyaloglástól, beszélt a három autójáról, amely otthon várta, a jachtról, amelyet az édesanyjának vásárolt, és a repülésórákról, amelyeken az előző hónapokban részt vett.

A beszámoló időnként róla, Riverről szólt, és Trip elbeszélésében úgy hangzott, mintha valamiféle mai, modern Grizzly Adams lenne, csak szakáll nélkül. Ezek a részek különösen bosszantóak voltak.

Bár Trip nem olyannak látszott, mint aki egyedül képes lenne életben maradni a vadonban, mégis könnyedén forgatta a széles pengéjű kését, amikor az ösvény egyik bozótos szakaszán vergődtek át. Cingár volt, de izmos és magabiztos.

Az út felfelé vezetett, ők pedig megálltak egy rövid szünetre egy sík, napfényes helyen, és letelepedtek egy leszakadt faágra, amit nem borított moha. River érezte a nap melegét, amelyet elnyelt a fa sima kérge. A teljesen összeszerelt Skym ott lebegett a feje felett. Tripé pedig darabokra szakadt, mint egy narancs gerezdjei, így őt minikamera hemzsegett felettük.

– Azt nézd! – mutatott rájuk Trip.

– Mit? – kérdezte River.

– Tudják, hogy együtt vagyunk, ezért a te kamerád egyenes felvételt készít, az enyém pedig 3D-set.

River figyelte, hogyan veszik körül őket a kamerák.

– Honnan tudják?

– Okosak. Anélkül, hogy bárki erre kérné őket, kommunikálnak egymással, kitalálják, hogyan lehet a műsor számára a legjobb tartalmat előállítani.

River bólintott, anélkül, hogy valóban értette volna. Jobban érezte magát igazi, kézzelfogható dolgok között. Önmagában bízott, hogy a dolgokat megoldja, nem szeretett a csúcstechnológia homályos absztrakcióival foglalkozni. Néha úgy érezte, mintha egy másik évszázadban nőtt volna fel.

– Lenyűgöző – mondta.

Trip felordított, amikor egy pók, amely akkora volt, mint egy makk, a vállára esett. Felugrott, hogy lecsapja. River üres tekintettel bámult rá, mire Trip megvonta a vállát.

– Gyűlölöm a pókokat. És a legtöbb rovárt. Istenem, miért van itt olyan sok belőlük?

– Nincs semmi baj a pókokkal. Megeszik a szúnyogokat.

Trip drámaian megborzongott.

– Apró szörnyetegek. Túl sok lábuk van.

River megrázta a fejét.

– Nyolc lábuk van. Annyi, amennyinek lennie kell. – Nem tudta Tripet megérteni. Minek vesz részt valaki egy ilyen műsorban, ha mindentől kiborul, ami mozog?

River gyaloglás közben gombát és ehető zöldféléket keresett, de nem talált semmi laktatót. Még most is érezte annak a hatását, hogy előző nap majdnem vízbe fulladt. Minden valahogy félresikerült, mint amikor nem alszik eleget az ember.

Miután elérték a hegygerinc csúcsát, River szemügyre vette a tájat. Innen nézve szélesebb terület tárult fel előtte, mint mikor az öböl felől nézte, ahonnan egy rész mindig rejtve maradt. River tájékozódott, és déli irányba figyelt, ahol egy másik öböl tűnt fel, még az övé is túl. Kelet felé egy másik hegy emelkedett, amely magasabb volt, mint amin éppen álltak, észak felé pedig a szárazföld az óceánba kanyarodott. A közelben, éppen alattuk, a part mentén, hatalmas méhrajnak látszó valami tartott az ég felé. River leárnyékolta a szemét, és fókuszált. Nem méhek voltak, hanem hatalmas, gomolygó füst. Túl nagy egy táborúzhöz.

– Trip! – River lefelé, a hegygerinc oldalára mutatott.

Tripnek tágra nyílt a szeme.

– A francba! Az a táborhelyem!

– Hú! – nézte meg jobban River a felszálló füstcsóvát. – Lángokban áll.

02. FEJEZET

LEENDŐ VERSENYZŐ: CAMERON LOUISE JAIMES

ÉLETKOR: 17

MAGASSÁG: 176 cm

SZEME SZÍNE: BARNA

HAJA SZÍNE: BARNA

DIÁK, SALINAS KÖZÉPISKOLA, SALINAS, CALIFORNIA

VÉSZHELYZET ESETÉN ÉRTESÍTENDŐ:

PAMELA KINSELLA, NAGYNÉNI, SOUTH WHEATON, CALIFORNIA

JUSTINE JAIMES, ANYA (BEBŐRTÖNÖZVE, FRESNO STATE
FEGYHÁZ, HALÁLT OKOZÓ, FEGYVERREL ELKÖVETETT
SÚLYOS TESTI SÉRTÉS MIATT)

MÁSODIK FORDULÓS INTERJÚ (KIVONATOK)

AZ INTERJÚT KÉSZÍTETTE: GREGORY HITCHENS

FELÜGYELŐ PRODUCER

HITCHENS: Cameron, szóval miért akarsz szerepelni a *Cut Off*-ban?

CAMERON: Cam a nevem.

HITCHENS: Oké, Cam. Miért akarsz szerepelni a *Cut Off*-ban?

CAMERON: Pénzért. Mi másért?

HITCHENS: Nem mindenki a pénzért csinálja. Van, akinek a kihívás számít, vagy, hogy egyedül lehessen térben és időben. És vannak, akik híresek akarnak lenni.

CAMERON: ...

HITCHENS: Mire kell neked a pénz?

CAMERON: Mire kell bárkinek a pénz?

HITCHENS: Édesanyád miatt?

CAMERON: Ahogy annak a másik fickónak is mondtam már, nem beszélünk magukkal az anyámról.

HITCHENS: Miért nem?

CAMERON: Semmi közük hozzá. Semmi közük az anyámmhoz.

HITCHENS: Cameron, amikor aláírtad, hogy részt veszel ebben a folyamatban, tudtad...

CAMERON: Cam a nevem.

HITCHENS: Rendben. Amikor jelentkezted, tudtad, hogy kérdéseket fogunk feltenni neked.

CAMERON: Televíziós vetélkedőre jelentkeztem, nem terápia. De azért kösz.

HITCHENS: Ez több, mint egy vetélkedő. Nem lehet a szokásos módokon nyerni vagy veszíteni. Ez arról szól, hogy milyen a személyiséged.

CAMERON: Jaj, hagyjuk már! Nincs ebben semmi újdonság - milliószor láttuk már! Legyen az éneklés, vagy túlélés, vagy, mit tudom én, randizás. Aki a legvégéig versenyben marad, az nyer. Ne tegyen úgy, mintha a maguk műsora bármiben más lenne!

HITCHENS: Pedig mi úgy gondoljuk, hogy egészen más.

CAMERON: Oké.

HITCHENS: A felvételi űrlapodon nagyon magabiztosan állítod, hogy meg tudod nyerni a műsort. Hogyan tervezed ezt megvalósítani?

CAMERON: Kiejtéssel. A többiek ki fognak esni.

HITCHENS: Ez nem a Hunger Games, Camer... vagyis Cam. És ha szükséged lesz egy másik versenyző segítségére, és keresned kell valakit? Mi van, ha szükséged lesz valakire?

CAMERON: Nincs szükségem senkire.

HITCHENS: Azért érzed így, mert az anyád sohasem állt melletted?

CAMERON: ...

HITCHENS: Ez egy egyszerű kérdés.

CAMERON: Mellettem volt.

HITCHENS: Tényleg? Mert itt az áll, hogy kétszer ítélték el kábítószer használat miatt. Hogy három évvel ezelőtt egy autóban laktál vele. Most pedig, nos, nehéz lenne azt mondani, hogy melletted van, tekintve, hogy hol van. Szerinted ilyen a jó szülői gondoskodás? Nem gondolod, hogy emiatt lehetnek bizalmi problémáid?

CAMERON: ...

HITCHENS: És mi van Bennel? Aggódsz miatta?

CAMERON: ...

HITCHENS: Cameron?

CAMERON: Maga megcsalja a feleségét, ugye?

HITCHENS: Tessék?

CAMERON: Azzal az asszisztensnővel, gondolom. Aki behozta a kávé.
HITCHENS: Ne légy nevetséges! Én nem...
CAMERON: Kínos, hogy ez ennyire nyilvánvaló, Greg. Az ilyenekre nincsenek szabályok? Lefeküdni valakivel, aki magával dolgozik? Ezért ki is rúghatnák, nem?
HITCHENS: Te nem... nem tudod, mit beszélsz.
CAMERON: Maga pont az a fajta fickó. Elvörösödött az arca, szóval tuti nem nyúltam nagyon mellé. Na, mi az, nem szereti, ha valaki elméleteket gyárt az életéről?
HITCHENS: Azt hiszed, olyan könnyű kiismerni az embereket?
CAMERON: Nem nehéz. Azt hiszem, a főnöke szeretné tudni, hogyan...

FELVÉTEL VÉGE

ÉRTÉKELÉS:

Ms. Jaimes ellenséges, agresszív és jól láthatóan érzelmi problémákkal küzd. Egyszóval: nem jön ki jól másokkal. Veszélyt jelentene saját magára és a körülötte lévőkre is.

Javaslat: Csak ha muszáj.

G. Hitchens

A táborhelyet, amely után Cam kutatott, a híres, számítógépes srác, Trip állította fel. Meredek úton lehetett feljutni a hegy aljáról, és Cam később indult el, mint tervezte, így csak délután közepére érkezett meg, amikor a nap már eltűnőben volt az égen. Bármilyen menedék megtenné, amit még sötétedés előtt összetákolhatna, és bőven meg is érné, ha ezzel lerázhatná Tripet. Kevés esélyt látott rá, hogy a fiú tovább kitart majd, mint ő, azok alapján, amiket Cam a pletykaoldalakon és hírfolyamokon olvasott róla. Trip az a típus, akinek legalább egy óra kell, hogy tökéletesre belője a haját. A vadon nem passzolt hozzá. Hogy mégis benne volt a műsorban, annak két lehetséges oka lehetett: platformként akarta használni a műsort, hogy eladja az appját, amire aligha volt szüksége, mert hónapok óta ez

volt a legnépszerűbb cucc az interneten. Vagy nemcsak híres tech srác akart lenni, hanem tévé celeb, de arra, hogy valami szokványos valóságshow-ban szerepeljen, ahol nem kell mást tennie, mint mondjuk főzni tanulni, vagy csak egyszerűen összebútorozni néhány más, celebségre áhító emberrel, nem volt hajlandó.

Trip táborhelyét könnyű volt megtalálni. Cam a sajátját kétszer is elköltöztette, hogy ne tudják felfedezni, és rejtély volt számára, vajon a többiek miért nem próbálták megtalálni. A producerek azt javasolták, dolgozzanak együtt, de Cam nem látta ennek értelmét. Az együttműködés csak meghosszabbítaná a műsort, és bár Cam úgy gondolta, legalább tavaszig ki tud tartani, még egy kertet is be tud ültetni addigra, mégsem lenne szívesen a vadonban egy teljes évig.

Trip tábora katasztrofális volt: ruhadarabok szétszórva a menedékhely körül, ahol simán megáznának, ha eleredne az eső, és főzőedények szanaszét kint hagyva egy taláalomra összedobott tűzrakóhely mellett. Trip még csak el sem mosta őket. Hínárdarabkák ragadtak rájuk, a hely izzadság és hamu bűzét árasztotta. Cam körülnézett, és úgy gondolta, Trip ezúttal egy napnál tovább marad távol. Némi szerencséivel nem ér vissza naplemente előtt, és ő akkor legalább éjszakára ott maradhat. Még jobb lenne, ha Trip már ki is szállt volna.

Cam szemügyre vette a tábort, és azon törte a fejét, mit csináljon, hogy a fiú kiessen. Trip nem túl jó túlélő, ez egyértelmű. Ott volt például, egy elázott doboz gyufa. Minek hoz valaki ide egy doboz gyufát, amikor egy tűzkő sokkal praktikusabb? Nem kell elősegítenie Trip kiesését, elég, ha bízik a fiú alkalmatlanságában.

Átvizsgálta a menedékhelyet, bár nem sok reménnyel. Egyszerű volt, csak egy nagy kék ponyvát feszítettek ki egy ferdén lerakott fahasábsor fölé. Odabent sötét volt, különösen a kinti napfényhez képest. A homály kitisztult, amint Cam szeme hozzászokott a tompa fényhez, és a pillantása egy összegyűrt csomagolópapírra kúszott, amelyen piros

betűk virítottak. Cam hunyorgott, megpróbálta felfogni, amit lát, és rájött, hogy már hetek óta nem látott ilyen élénk színű, csillogó akármit. Az erdőben élve hozzászokott a lágy zöld, sötét és barna színekhez, és csak néha bújtt meg egy-egy élénk színű virág a fák tövében. A csomagoláson az írás olyan színű volt, mint a szupermarketek feliratai vagy a tévéreklámok, és a gyerekek uzsonnásdobozának rikító vidámsága áradt belőle. KRÉMES ZABSÜTI – olvasta össze a betűket. Camet annyira megzavarta a nem odaillő szín, hogy néhány pillanat elteltével tudta csak átvizsgálni a hely többi részét.

– Mi a... – mormolta, és csak homályosan volt tudatában annak, hogy a Skymje egyik minikamerája utána jött. Az arcára fókuszált, a tátva maradó szájára, mintha parodizálna valakit, aki túl megdöbben ahhoz, hogy befejezen egy mondatot.

A helyet telepakolták.

Camtól balra egy doboz zabsütemény hevert, a rajta látható kép a már ismerős süteményeket mutatta, amelyeket fehér cukormáz bevonat tart össze. Cam megragadta a dobozt. Egyetlen csomag maradt csak benne. Megszorította, ujjával úgy behorpasztotta a sütit, hogy a töltelék kifolyt. Cam betömte a zsebébe, miközben átkutatta a menedékhelyet, és rádöbben, hogy az üres süteményes doboz még csak a kezdet.

Trip menedékhelye tele volt eldobált ételpapírokkal és műanyag villákkal. Talált egy másik bontatlan doboz zabsüteményt, olyat, amelyet összenyomva a zsebébe tuszkolt, egy zacskó cukorka és hat üveg kék sportital társaságában.

Tripnek megengedték volna, hogy nassolnivalót hozzon magával?

Semminek sem volt értelme.

Halk zúgás – egy Skym hangja – hallatszott a hegygerinc felett. Elnyomta a megmaradó négy kamera hangját, amely Cam odakint lebegő Skymjéhez tartozott, és ami rá és az ötödik kamerára várt, hogy előbukkanjanak a sátorból.

Valaki közeledett.

Ahogy a Skym egyre hangosabb lett, Cam ösztöne azt súgta, hogy tömje tele a zsebeit, mielőtt elrejtőzne, de a Skymje még mindig odakint volt, bárki megláthatja, aki a táborhely felé közeledik. Camnek nem volt szüksége arra, hogy a Skym kövesse, miközben beszalad az erdőbe, és elrejtőzik, mielőtt még felfedeznék.

A lány halk káromkodás kíséretében sarkon fordult és elhagyta a sátrat. A Skymje mögötte repült, miközben Cam lekuporodott a páfrányok alá. A lépések hangja a tábor másik oldalánál lévő nagy kövek felől jött. Az átázott falevél réteg tompította Cam lépteit a sárban.

A lány azt feltételezte, Trip tért vissza, de tévedett. A legyezőszerűen elterülő páfrányok egymásba csavarodtak, és elég helyet hagytak arra, hogy látni lehessen egy közeledő lányt, akinek a Skymje egy-két méterrel előtte lebegett. Cam már látta őt azelőtt, amikor még cserkészek voltak.

A lány pocsekül nézett ki – pizok borította a ruháját, foltok tarkították a szövetét, és korom kenődött szét sima, sötétbőrű arcán. Cam arra gondolt, hogy ő sem néz ki jobban. Nem igazán érdekelte, milyennek látszik a kamera felvételein. A producerek mindenesetre úgyis azt tesznek vele, amit akarnak. Az első héten homokkal és vízzel dörgölte az arcát, mindent megtett, amit csak tudott, de egy idő múlva ez felesleges erőfeszítésnek tűnt. Valójában nagyon mulatságos volt. Azelőtt sminket tett fel és kontyba tűzte a haját akkor is, ha csak a sarki boltba ment le. Most több millió ember figyelte, de még azzal sem törődött, hogy letörölje a koszt az orráról.

A lány alaposan átvizsgálta a helyet, éppen úgy, mint az előbb Cam, aki nagyon ideges lett, amikor a kincsestárra gondolt, amelyet már majdnem megtalált. Ismét halk káromkodás hagyta el a száját.

A lány felszedegette az elhasznált gyufaszálakat, amiket Cam eldobált, egy pillanatra szemügyre vette, majd mindet a tűzrakóhelyre dobta.

A lány erőt és önbizalmat tükrözött. Orrpiercinget és kék cowboykendőt viselt, amelyet fekete, rózsaszínűre csí-

kozott haja nagyrészt eltakart. A szája legörbült a megfeszített figyelem miatt, és az ajka egyenes vonallá húzódott, miközben a tábor körül kutakodott.

Cam már nem guggolt, hanem leült a sárba. A páfrányok csiklandozták a nyakát, ő pedig addig tépdeste a leveleket, amíg szabaddá nem tett egy kis helyet. Lesöpört egy pókot a zoknijáról. Úgy tűnt, a lány még ott fog maradni egy ideig.

Tovább kutakodott. Végighúzta a körmét az elhasznált főzőedényen, megszáradt, zöld darabkákat pöckölt le róla mielőtt félrehajította, majd a menedékhely felé indult.

Cam helyzetet változtatott, mert aggasztotta a gondolat, hogy miközben ő elrejtőzik, a versenytársa esetleg ellopja azt, amiről azt gondolta, hogy az övé. Azzal vigasztalta magát, hogy ha a lány elviszi a holmit, akkor legalább Tripnek nem lesz szerencséje, és valószínűleg kiesik a játékból. Nem fog sokáig kitartani a jól megszokott kényelme nélkül. Még csak nem is energia szeleteket csempészett be, hanem cukorkákat, ami a legostobább dolog, amire csak Cam gondolni tudott. Fogalma sem volt, hogyan tudta Trip belopni őket. A poggyászukat a ruhájukkal és a megvásárolt élelmükkel együtt előzetesen átvizsgálták. Talán lefzetett valakit. Kétségkívül elég gazdag volt.

Zaj hallatszott a fák közül, és Cam átkutatta a bozótost, hogy vajon mozog-e ott valami. Nem talált semmit, csak néhány pókhálót. Azonban minél tovább nézelődött, annál inkább látszott, hogy az erdő mozog, a faágak összegabalyodnak. Hideg futott végig Cam hátán, aminek semmi köze nem volt a télies levegőhöz. Néha úgy érezte, hogy a háta mögötti üresség úgy érinti meg a bőrét, mint egy kéz, amely még azelőtt, hogy Cam megfordulna, eltűnik a kúszónövények között. Ez a hely nem tűnt valami jónak. Ha Cam alaposan figyelt, a susogó falevelek és a csicsergő madarak mellett olyan hangot is meghallott, mintha az erdő suttogna neki, elérhetetlenül és kivehetetlenül.

Amikor Cam káromkodott, úgy tűnt, mintha a sötétségből a nevéen szólongatnák: *Cam, Cam, Cam...*

Elfojtotta az érzést. Persze, csak megrémült lelke volt az. Hiszen a városban nőtt fel, és nem szokott hozzá a vadonhoz.

Benyúlt a zsebébe, megérintette a zabsütemény csomagolását, ujjai beleütöttek a sima műanyagba. Meg kellene őriznie addig, amíg a kalóriákból valóban energiát szeretne nyerni. Az elmúlt három hét során az éhség volt az, ami a legjobban meglepte. Nem mintha abban reménykedett volna, hogy sonkás szendvicseket áruló vendéglátósok jelennek majd meg. Már jól felkészült. A kéthetes túlélési gyakorlaton, mielőtt a műsor hivatalosan is elkezdődött, több gyalogtúrát tett, és egyszer-másszor elmulasztott egy étkezést, szárított ziti tésztát evett, úgy érezte, éppúgy megehetné hidegen is, mint ahogy a tűzön megfőzhetné. Ez a koszt pépszerű és ízetlen volt, rosszabb, mint bármilyen középiskolai menzáé, de odakint az erdőben, tizenöt kilométeres gyaloglás után, korgó gyomorral négy csillagos ételnek bizonyult. Most, hogy egyedül volt, Cam úgy gondolta, nagyszerűen fogja érezni magát. Persze, néha gyenge volt, főleg reggelenként, amikor a fahasábos ágán feküdt, és úgy érezte, mintha a végtagjai téglákká nehezültek volna.

Még a műsor előtt rengeteg éhezést élt át, és tudta, hogy az igazi éhség fájdalmas. Olyan érzés, mintha az ember gyomrának fogai nőnének, amelyek a belülről harapdálnák. Még régen úgy gondolta, hogy ez a tapasztalata segíteni fogja a vadonban. De nem számított rá, hogy az ismerős érzés felidézi ugyanazt a régi, gyermekkori félelmet, amikor nem tudta, mikor ehet majd legközelebb, vagy hogyan fordulhatnának valaha is jobbra a dolgok. Ami igazán meglepte, az a sajtó fájdalom a koponyája mélyén, ami megrángatta a hátát, amitől ismét a rémült kisgyerekké vált, akiről már azt hitte, sikerült hátrahagynia azzal, hogy partra lépett és táborot állított.

Kihúzta a zsebéből és összeszorította a sütit, amely még melegen könnyen engedett a nyomásnak, puha és hívogató

volt, kissé szétesett ott, ahol a krém a tésztát összeragasztotta.

A cowboykendős lányt nem lehetett látni. Miközben Cam arra gondolt, hogyan fog a krém elolvadni a szájában, az arcizmai fájdalmasan összehúzódtak, és összefutott a nyál a szájában. Cam feltépte a csomagot, nem figyelve a celofán zizegésére, és azzal sem törődött, hogy ezt a táborból is meghallhatják. Érezni akarta az ízet, ameddig csak lehet, de ehelyett egészben bekapta, szinte felnyögött, és ahogy beleharapott, a cukormáz bevonat kinyomódott a sütemény oldalán. Olyan túláradóan édes volt, hogy belefájdult a foga, de Camet mindez már nem érdekelte. Behunyta a szemét, miközben a cukor szétáradt az ereiben.

Cam szeme tágra nyílt, amikor a cowboykendős előbukkant a menedékhelyről, a kezében egy kis színes hátizsákot tartott, amit Cam korábban még nem látott. A lánynak volt valami a szájában, és vigyorgott, amint szétesett a szájában, amikor félbeharapta. Cam még ilyen távolból, a falevelek mögött rejtőzve is ráismert az édességre.

Gumicukor.

Cam most először kapta azon magát, hogy arra gondol, egy szövetség talán nem is lehet olyan rossz. Miközben még mindig a zabsütemény édességét érezte, cukorkára vágyott. Olyan volt, mintha egy belső késztetés, amelyet három héttig sikerült elfojtania, az édesség ízére elszabadult volna, és most tombol, akár egy őrjöngő szörnyeteg.

Cam pillantása megállapodott a lányon, aki ide-oda járkált a táborban, majd néhány pillanat múlva visszasurrant a sátorba. Cam szinte már érezte, ahogy a nyúlós anyag ellenáll a fogainak, mint a puha gumi, ahogy az íz úgy tölti meg a száját, mint a gyümölcs puncs.

Az első jel, ami jelezte Cam számára, hogy valami nincs rendben, a szag volt. A nyirkos föld és a sós víz illata mindig is ott terjengett a levegőben, és a szokásos tábortűz szaga is, amit Cam már megszokott. Ezt a szagot azonban nem a tábortűz okozta.

Cam szemügre vette a környéket, füstöt keresve, amikor meglátta a satnya indát, amely a menedékhely tetejéről meredezett felfelé. Miközben Cam figyelte, egyre nagyobb és szélesebb lett. Az egész menedékhely lángokban állt.

Cam gondolkodás nélkül kimászott a páfrányok közül és a sátorhoz rohant. A lány megfordult és rábámult. Cam nem törődött vele, hanem visszadobta a ponyva tetejét. Füstcsóva csapott az arcába. Az égő fa fanyar, átható szaga betöltötte az orrát és szúrta a tüdejét, de Cam mindennek ellenére berohant.

– Mit csinálsz? – kérdezte mögötte a lány.

A ponyva nem égett. Benn tartotta a füstöt, fekete burkot vont a lány köré. A farudak fehéren izzottak, a felszínüket hamu borította.

Ez rossz ötlet volt. Semmit sem lehetett kimenteni, és a menedékhely csak másodpercekre volt attól, hogy pokollá váljék. Miközben Cam köhögve kihátrált, a karja hozzáért valamihez, hangosan feljajdult; ahogy egy olvadó ponyvadarab hozzátapadt a bőréhez.

Mire kiért, átfogta megégett karját, beszívta a friss levegőt, de a menedékhely még mindig ontotta a füstöt, és Cam nem tudott elég messzire menekülni tőle. Oldalvást indult el, és beleszaladt a lányba, aki elkapta, mielőtt elesett volna. Hirtelen leküzdhetetlen szédülés fogta el.

A lány alakja elhomályosodott Cam szeme előtt. Mi volt az a kifejezés az arcán? Inkább bosszankodásnak, mint aggodalomnak látszott.

Cam úgy hallotta a saját hangját, mintha a távolból szólt volna.

– Te gyújtottad a tüzet. Miért is... – De mielőtt be tudta volna fejezni, elsötétült körülötte a világ. A földön feküdt, és a lány arca összeráncolt szemöldökkel, összeszorított ajakkal lebegett felette. Majd összeszűkülő, fekete nyílássá válva eltűnt, amíg teljesen ki nem hunyt, mintha valaki megnyomott volna egy kapcsolót.